

ta siis kohhe hakkas sedda imme asja laialt järrele mõtlema, mis tal kirikus seförd olnud, agga ei tahtnud arvo sada, miks parrast Jõsand temmale sedda teinud. Ja monni pääw sai mõda lainud, ilma et ta kuulda sanud, mis head se jutlus olli teinud; agga neljaspäaw hommiko warra istub wanna Öppetaja ommas kirjotamisse kambris ja on kirjotamas, kui kuleb, et ukse peäle kopputakse, ja tundmatta mees astub tuppä, ja Öppetajat nähjes, kohhe on wessi ta filmis ja temma ütlemas: „Armas, kallis Öppetaja, ei woinud minna enam jätta teid tännamatta, et ollete mo ello hoidnud! — ja selleparrast nüüd tulin.“ Öppetaja kohhe nüüd hakkas mõtlema, et se mees ta pühhapäwase jutlusse läbbi wahhest ärkanud ja pöörnud, ja ütleb temma wasto: Jah, armas mees, armo-öppetus, se on üks Jummalä wäggi, meie hinged peästma ja meid õnsaks teggema.

„Tõssi se, mis rägite, kostis kohhe mees, agga ei mitte agga hing, waid mo ihho ja hing mollemad on teie jutlusse läbbi päästetud!“

Ei sanud Öppetaja neist sannust kohhe arvo, waid pallus meest ta kõrwa mahha-istuma ja temmale ülleäräkima, kust nenda? Mees siis istus toli peäle mahha, ja wõttis nenda ütelda:

„Nende wiimse kahhe ku sees, mis nüüd mõdalainud, armas Öppetaja, olin sureh hädda kimpus. Ollen waene mees ja hull lapsi kaelas. Ei aitnud tõ ja murre enam, muud kui piddin agga teiste käest laenama ja wõlgo wõtma, et laste kõhhud täis said. Kül teggin tõdd ja näggin waewa, agga ei mõnd se; ei joudnud minna wõllad ärratasuda, egga tahhetud enam moga kannatada. Murre nüüd läks sureks ja ei teadnud enam kussagi abbi. Katsusin siis — sest ei teadnud minna teist — kange joma-